

ŽIVOT POD PSA

Příběhy o psech, které se vám nebudou líbit

Směkalová | Hobrland | Bábka | Eggenhoffer | Lubena | Horká | Matyášlová | Benda

ŽIVOT POD PSA

Příběhy o psech, které se vám nebudou líbit

Copyright © 2014 Dana Smékalová, Martin Hobrland, Michal Babka, Lucia Eggenhoffer, Robert Lubena, Zuzana Horká, Veronika Matyášová, Ivan Benda.
Všechna práva vyhrazena.

VĚNOVÁNO PRACOVNÍM...
A VLASTNĚ VŠEM PSŮM VŮBEC

Z OBSAHU

Tyto příběhy o psech se vám nebudou líbit.

Smutný příběh jezevčíka Tondy je o tom, na co myslí pes, který svého majitele omrzel.

Temnou minulostí majitelky ovlivněný život věrného asistenčního psa je o tom, že asistenční psi dokážou podpořit svého majitele fyzicky i psychicky. Co ale nedokážou, je bojovat proti nedostatku vůle k životu. Ať už majitel ve svém životě napáchal jakékoli zlo.

O jednom psisku, které stálo v cestě získání dědictví a doplatilo na to je o tom, jak se jeden pes stal snadno odstranitelnou překážkou v majetkovém dědickém řízení.

O svérázných zachráncích psů a jednom cynickém řidiči dodávky je příběh o tom, jak i otrlý šofér bez špetky citu v sobě najde víc rozumu než samozvané zachránkyně psů.

O pejskovi jménem Matýsek, který 18 let dělal všem kolem život lepším je povídka přesně o tom, o čem je její název.

Temná vize budoucnosti jménem vzteklina. Nikde není psáno, že vir dovezený z nelegálních psích importů nemůže být přenosný na člověka.

O Šarykovi, který byl cepovaný a cepovaný a cepovaný je o špatné volbě psiho plemene a všem tom, co s tím může a musí souviset.

Od psiho exkrementu přes napadení psem až po osvobozující rozsudek. Povídka o psím exkrementu. O soudu a rozsudku, který nikdo nečekal.

O chrtovi, který neuměl nic jiného, než běžet za svým štěstím. Inspirováno neblahým osudem bezpočtu psů, jejichž životem se staly psí dostihy.

Těžko na cvičišti, lehký na bojišti — ale vysvětluje to sociálce je zašmodrchaný příběh o jednom psím nedorozumění a dost nepovedeném zásahu pracovnice sociálky.

Na bezohlednost některých majitelů psů doplácí... zase jenom psi ukazuje, jaké to je, když se tváří v tvář potkáte s tím, kdo vám otrávil nejlepšího kamaráda.

O zatoulaném psisku, které nakonec přišlo tomu, kdo ho chtěl zabít, na pohřeb je krátká taškařice na závěr, inspirovaná bizarností našich právních předpisů.

Při čtení může ukápnout nějaká ta slza. Smutku, dojetí nebo smíchu. Mějte kapesník po ruce.

ÚVOD

Člověk a pes žijí spolu pod jednou střechou už přes deset tisíc let. Těžko se ale dá říct, že by se lidé za tu dobu naučili lépe rozumět psímu nitru než člověk doby kamenné, k němuž se do jeskyně přišel ohrát první pes.

Postupně si lidé psy vychovali podle svých potřeb, některé jejich rysy a vlohy zdůraznili, jiné potlačili a vzniklo tak rozsáhlé spektrum plemen.

Lidé se za tu dobu naučili, jak psy cílevědomě cvičit a jak je programově používat k některým pracím, a k výcviku často užívají metody, které vyhovují a jsou srozumitelné spíš té lidské straně vodítka.

Lidé málo vědí, jaký mají psi skutečně pohled na svět a jak fungují uvnitř.

Nezajímají se, jak ovládat psí instinkty, emoce, jejich podvědomí – tomu lidé v poslední době rozumí čím dál tím méně, čím dál tím povrchněji se psy komunikují, čím dál tím víc je považují za

chlupaté lidi. Čím vyspělejší společnost, tím hůř. Když spolu na začátku začali žít člověk a pes, nebylo to takhle, protože to by spolu nikdy nezůstali a psi by od lidí utekli.

Vidět psa jako psa, jako zvíře a rozumět jeho nitru neznámá mít ho míň rád nebo považovat ho za špinavého tvora, který se válí u boudy v prachu, ale naopak, znamená to mít psa spokojenějšího, vyrovnanějšího, který toho pro člověka víc udělá, protože ví, kam patří, má k člověku důvěru, cítí k němu respekt a lásku.

V České republice je mezi jedním a dvěma miliony psů. Troufám si tvrdit, že jen malé procento z nich žije opravdu spokojený psí život, i když jejich páníčkové o tom nemají ani tušení.

Tato kniha by měla trochu přispět k tomu, aby se lidé snažili vyloučit ze svého vztahu ke psům některé špatné momenty a třeba se začali aspoň zajímat o to, jak psům opravdu porozumět.

Ivan Benda

Tyto povídky se vám nebudou líbit. Tak zní podtitul této knížky a její autoři pevně věří, že se vám skutečně líbit nebudou. Že vám pomohou otevřít oči a podívat se na všechna ta psiska jako na skvělé živé bytosti.

Všechny povídky v této knížce jsou inspirovány skutečnými událostmi, fakty nebo momenty ze života psů i lidí. Zbytek je fikce. Avšak nepřiliš vzdálená realitě.

Přejeme vám příjemnou zábavu.

Autoři

SMUTNÝ PŘÍBĚH JEZEVCÍKA TONDY, KTERÝ SVÉHO MAJITELE OMRZEL

D. Smékalová

Psi žijí přítomností, reagují na ni a netrápí se tím, co bylo, ani tím, co bude. Jen když se dostanou do situace podobné té, kterou už jednou prožili, vybaví se jim předešlá zkušenost a podle ní se zachovají. Takže to z lidského pohledu navenek vypadá, že žijí i minulostí, podobně jako lidé.

Nad kruhovou loukou na kraji malého města slunce pomalu postupovalo od nesmělých ranních paprsků přes pálící výheň plného poledního žáru až překročilo polovinu své určené pouti a začalo se vzdalovat západním směrem.

Louka byla pokrytá zářivě zeleným kobercem čerstvě posekané trávy a plná života – v pestrobarevném oblečení po ní pobíhali lidé různého věku, doprovázeni stejně různorodě vypadajícími pejsky.

Dnes se tu koná další ročník „voříškiády“ – výstavy psů bez průkazu původu.

Pejsci a jejich páníčci s maximálním vypětím nasazují své tlapky, ruce a nohy do boje a zdolávají jednu překážku za druhou. Přebíhají přes lávku – někteří statečně a s odhodláním, jiní vystrašeně a s roztřesenými tlapkami; prolézají látkovým tunelem; běhají slalom a dokazují své schopnosti aportovat, mohutně povzbuzováni svými páníčky a nedaleko stojícím obecenstvem.

„Připraví se jezevčík Toník,“ zazněl pokyn organizátorů a z davu se odpojil nejdřív nadšeně poskakující jezevčík s křivýma nohama, za ním pak energická panička v nejlepších letech.

Stejně jako ostatní se postaví na začátek trasy a na povel se rozběhnou – sudí bedlivě pozorují, jak Toník s mírnou podporou paničky přejde lávku, zcela sám se statečně vrhá do tunelu, pak bezchybně probíhá slalom mezi kužely a stejně zdatně plní i ostatní těžké úkoly.

Zdárně proběhli cílem, Toník si od paničky vysloužil pochvalu a piškotek a oba se zapojili zpět k chumlu čekajících, když na trať vyběhl další soutěžící.

Ti dva přitahovali pozornost každého. Nejen tím, jak spokojeně a šťastně vypadal každý z nich, ale

především poutem, které se mezi nimi zdálo být. Rozuměli si beze slov – Toník natáhl úzký čumáček a čichal směrem ke stanu s občerstvením a paní tam zamířila tak samozřejmě, jako by to byla ona, kdo se potřebuje napít.

Stíny se začaly prodlužovat a poslední soutěžící doběhl do cíle. Nastal čas velkých diskuzí a porad, kdy davem prostupovala nervozita a čekání na výsledky.

Když porotci dokončili srovnávání jednotlivých soutěžících, všichni se postavili do dlouhé řady, která se táhla přes celou jednu stranu louky. Teď byli zajedno. Všichni napjatě čekali.

I Toník se posadil a koukal na malou skupinu dvounožců, ze které jeden vystoupil a z listu ve své ruce začal číst. Nerozuměl, co říká, ale velmi dobře cítil, jak se nervozita kolem něj stupňuje. Téměř neslyšně zakňučel, jak ho ten pocit ovládl a roztrásl mu svaly.

Panička mě pohládila po hlavě a usmála se na mě.

„Vydrž – právě nám děkují, že jsme přišli a za chvíli budou vyhlašovat,“ konejší mě. Jako bych to potřeboval. Moc jí sice nerozumím, lépe než kdo

jiný ale znám její pocity a jejich vůni. Víím, že je panička neklidná, zároveň ale poznám, že to není kvůli nebezpečí, spíše s tím má co dělat radost. To je pro mě důležitější, než cokoli, co mi řekne.

Najednou se narovná, když se muž vepředu odmlčel.

„Teď to přijde,“ zašeptala.

„Třetí místo získává nádherná kříženka labradora jménem Beruška!“ zakřičel muž a řada kolem nás vybuchla potleskem a jásotem. Z kraje vyběhl mladý muž s nádhernou žemlovou fenkou, potřásl si packami s mužem, co jejich jména vyhlásil, a odešli kousek dál, kde byl připravený stupínek vítězů. Berušce se na třetí příčku moc nechtělo, pořád lezla na místo nejvyšší, páníček ji ale jemným tlakem donutil zůstat sedět přesně tam, kde má. Nasál jsem její vůni a povzdechl si –tahle krasavice o mě ani pohledem nezavadila, a to jsme se ve stanu sešli nad jednou miskou. Kýchl jsem, jak se mi do nozder připletlo lechtající stéblo trávy a odtrhl pohled od chlupaté krásky.

„Druhé místo si vysloužil kříženec teriéra Sid za své neuvěřitelné výkony při aportu,“ přerušil mužský hlas mé snění.

Situace se opakovala, jen jásot teď byl větší. Cítím, že se panička chvěje a dlobnu ji čumákem

do nohy. Vůbec nereagovala, jen v prstech žmoulá konec mého vodítka a upřeně zírání na muže před nimi.

Tak jsem se na něj tedy také zadíval a pustil myšlenky na Berušku z hlavy.

„... A VÍTĚZEM POHÁRU VOŘÍŠKŮ SE STÁVÁ... KRÍŽENEC JEZEVČÍKA TONÍK!!!“ zachraplal hlas znovu.

Panička nadskočila, pak se ale ovládla a dala mi povel, rozběhli jsme se k původci hluku a tam se zastavili. Muž paničce potřásl rukou, pak se sehnul a naklonil ke mně. Po těle mi proběhlo chvění a nohy mě najednou neunesly. Ten ostrý samčí pach a drsný hlas mi naháněly strach, který jsem nedokázal ovládnout. Cítil jsem, jak se vítr dotýká mých najednou odkrytých zubů.

Panička začala něco povídat a pohladila mě po hlavě. Vzpomínal jsem se a uklidnil.

Muž jen koukal, ruku stále natáhnutou ke mně.

Oklepal jsem se a narovnal, paniččina přítomnost mi dodala odvahy. A pak jsem natáhl čenich a dotkl se té cizí ruky. Byla teplá a voněla jinak než můj strach. Muž se slabě zachvěl a já z něj

cítil slabý pach strachu. Pak ukázal zuby a potřásl tlapou i mně.

A já si uvědomil, že se už nemusím bát.

Všichni muži nejsou stejní... A nechtějí všichni jen ubližovat.

Cítil jsem se tak volný, že jsem nadskočil a krátce vyštěkl. Ocas se mi míhal ze strany na stranu a odrážel tak mou radost, že jsem konečně volný a můžu se radovat.

Panička mě odměnila dobrůtkou, chvíli si něco s mužem povídali a pak jsme s paničkou odešli na stupínek nejvyšší. Musela mě na něj zvednout, protože by tam mé nožičky nevyskočily – a lézt přes ostatní stupně a druhé psy se ani mně, ani jí nechtělo. Stáli jsme tam a panička si přebrala lesklý pohár. Úplně zářila nadšením, které mě zalévalo jako teplé světlo a nutilo mé srdce bušit ještě rychleji a silněji než předtím. Pohladila mě a mluví na mě hlasem, který mi zní jako písnička.

Chválí mě.

Tolikrát mě dnes chválí – možná mi chce vynahradiť, že jsem tu musel celý den snášet společnost tolika jiných psů a poslouchat její příkazy. Ale to nemusí, já si celý den užíval, že můžu být s ní – s tou, která mi ukázala skutečný domov a přijala mě do své smečky... Dnešní den,

který nazývají soutěží, byl jeden z nejhezčích, které jsem kdy zažil.

Všichni se jako na povel začali rozcházet a tak jsme i my s paničkou zamířili k tomu, čemu říkají parkoviště. Vede mě do plechové přepravní věci, dá mi napít a znovu mě hladí. Mluví ke mně a barva jejího hlasu je laskavá a příjemná. Dělá to se mnou zvláštní věci, hřeje to uvnitř. Než jsem potkal paničku, nic takového jsem nezažil.

Když otevře dveře do plechové věci, rychle vyskočím na sedadlo, kde už na mě čeká moje deka. Opravdu je jen moje. Pořád tomu nemůžu uvěřit, když zkontroluji, že na ní opravdu není cizí pach. Panička se směje, když pečlivě očichávám každý kousek a pak mě jako obvykle připoutá, že se můžu sotva hnout.

Ještě jedno pohlazení, dobrůtka a pak už panička zabouchla dveře a přesunula se kousek přede mě, na jiné sedadlo. Tlama se mi otevřela a jazyk vykoukl ven, uši se trochu nadzdvihly a já se natěšeně zadíval z okénka.

Panička mi něco řekla a pak se zasmála, když jsem se k ní pokusil dosáhnout čenichem, ale přes uvázání se mi to nepodařilo. Natáhla ruku, pohladila mě a jemným tlakem mě vrátila na mou deku. Zadívala se dopředu a pořád na mě mluvila.

Kovová transportní věc zařvala a začala se otřásat – znamená, že je připravena k pohybu. Trochu jsem se příkrčil – tohle sice už znám, pořád ale pohybu kovové věci moc nevěřím. Kovová věc ale slouží mé paničce, která právě prostrčila jednu hebkou packu ke mně, aby mi mohla opět polaskat hlavu. Můžu být klidný.

Stočil jsem se na své dece, unavený, ale nevýslovně šťastný. Oči se mi zavřely a paměť mi dovolila podívat se ještě jednou na to, co se před chvílí dělo – přehrát celý den na soutěži. Znovu cítím napětí, když mě panička přivedla a já se potkal s tolika jinými psy. Pak se obrázky v mých vzpomínkách posunuly od seznamování k samotné soutěži. Svaly se mi znovu třesou, když musím čekat na povel, než se budu moct rozběhnout za paničkou. Znovu slyším vrčení a cítím ostrý pach, který zvedá mé pysky a rozezní mou hrud' vlastním temným zvukem. Odfrknu si a otevřu oči, když zaslechnu paniččin hlas a uvědomím si, že se moje vrčení ozývalo i teď, kdy není proč. Tady žádný vetřelec není, pro jistotu zavětrím ve vzduchu, který mi to potvrzuje. Podívám se na paničku, hlavu natočenou ke straně a jazykem ochutnávám její vůni. Zasmála se.

Spokojenější a klidnější si položím hlavu zpět na packy a nechám spadnout víčka. Cítím pohyb, ke kterému se brzy přidalo teplo, když na mě okénkem dopadly sluneční paprsky. Už skoro spím. Sen začal jako předtím – vzpomínkami na dnešní den. Pak se mi znovu vybavil hluboký hlas, který mi bolestně připomněl, jaké to bylo, než mě do své smečky přijala panička. V břiše se mi všechno stáhlo a i krk mám najednou nějaký úzký. Ocas se mi stáhl mezi zadní nohy, až mě jeho koneček zalechtal na břiše. Cítím, jak se tlukot v mých žebrech zrychlil, svaly se třesou, nemůžu dýchat. Chci otevřít oči nebo někam utéct, spánek mě ale drží příliš pevně, nedovolí uniknout.

Najednou cítím zimu.

Už nejsem v autě se svou milou paničkou, ve snu jsem se vrátil do minulosti.

Jsem zase nechtěným psem, který se ocitl sám.

Jako poslední připomínku reality bolestně zakňučím. Pak už nemám vliv na obrazy a vzpomínky, které ke mně přišly a ovládly mě tak jako tolikrát předtím.

Zima.

Byla mu taková zima! Packy měl zmrzlé, snažil se je zahřát tím, že si na ně lehl, ale zima byla příliš velická, nepomáhalo to.

Je tma.

Byl sám.

Měl tak hrozný hlad...

Cítím, že se mi na hřbetě vztyčily chlupy a pysky odhalily bílé zuby. Vím, co to je. To ten hlas, tak podobný jinému lidskému samci, ten to vyvolal. Vzpomněl jsem si na jiné dvounožce, u kterých jsem dřív bydlel.

Panička se mnou totiž nebyla celou dobu, to si až moc dobře pamatuju. Nikdy na to nezapomenu, i když bych moc chtěl.

Ocásek, který se mezitím už zase uvolnil, mě opět zalechtal na břicho, jak se vzpomínky vynořovaly, jedna po druhé.

Nejdřív poznal známou vůni cecíků své mámy – spolu s dalšími sourozenci se každou možnou chvilku snažil k nim dostat co nejbližší a naplnit si břicho sladkou chutí mlíčka. Zakňučel, když se obrázek změnil a k pachu se přidal i obraz – krásná černožlatá srst, stejná jako jeho vlastní.

Laskavé černé oči, milující čumák, který uměl tak jemně jazykem hladit, nebo zuby trestat, když bylo potřeba.

Vyštěkl jsem radostí, že jsem znovu spatřil svou mámu. Ale radostný zvuk se zakončil táhlým zavytím, naplněným bolestí, když se její vůně z mých vzpomínek náhle vytratila. S bolestí, jako když se střep zaryje do tlapek, jen teď jsem tu bolest cítil někde v hrudi.

Tak brzy ho vzali pryč... Vždyť ještě pil mléko, ještě mámu potřeboval! Ale přišli dvounožci, strčili ho pod bundu a odvezli pryč.

Nejdřív to bylo dobré. Zavřeli ho sice do malé temné krabice, tu ale brzy otevřelo dvounožčí mládě s dlouhou srstí na hlavě a vysokým, pisklavým hlasem. Chytilo ho silně a bolestivě – dvounožci mají obrovskou sílu, asi si to neuvědomilo. Mládě si ho přitisklo k tělu a hladilo ho podobně, jako to předtím dělala maminka. Tolik mu to připomínalo její hebký jazyk, že když se laskání zaměřilo na břicho, udělal to, co dělal celý svůj dosavadní život – uvolnil svěrače, aby se nechal očistit. Nemyslel si, že je to něco špatného, maminka ho přeci ještě pořád takhle čistila!

Ale mládě – holčičku, jak říkají lidé, to asi polekalo.

Hrozně zaječela, jako kdyby se jí něco stalo, tím ho vyděsila. Její sevření se na chvíli uvolnilo a on tam strnule seděl a třásl se z leknutí. Pak cítil, že letí, a ošklivě se narazil o tvrdou podlahu. V pravé přední tlapce ho silně píchlo, když na ni nešikovně dopadl. Bolestně zakňučel.

Přišel další dvounožec – podle hlasu a pachu vůdčí samec, Páníček.

Toník cítil, že se mu i teď ježí srst strachem a odporem.

Zvedl ruku a něco říkal silným hlasem. Toník mu nerozuměl, ale byl zvědavý a tak se narovnal a podíval nahoru.

Ruka se sevřela v pěst a Páníček se zle zašklebil. Pak dopadla.

Uhodil ho. Jeho Páníček. Vůdce smečky, ke které teď Toník patřil.

Proč ho uhodil? Udělal Toník něco špatně? Co se stalo?

Pak znovu – další rána, přímo přes čumák. Nakonec ho chytil za kůži na hřbetě, jako to dělala maminka, když ho chtěla rychle někam přenést. Jako v nebezpečí.

Byl snad v nebezpečí?

Lidský samec, Páníček, ho rychle přenesl ven a obrovskou silou vyhodil na studený vzduch. Dopadl bolestivě, i když zemi pokrýval sníh.

Zakňučel a podíval se k domu, odkud byl tak hrubě vyhozený. Pak oči zavřel.

Byl tam sám. Nevěděl, co se děje.

Proč?

Schoulil se na studené zemi do klubíčka, nechával se zapadat sněhem a přemýšlel, čím se proti lidskému Alfovi provinil, že si za to zasloužil takovýhle výprask.

Neklidně jsem se zavrtěl, pootevřel jsem jedno oko a s uspokojením zjistil, že to byl jen sen, že jsem stále v autě se svou novou paničkou, která na mě mluvila a tím mě vytrhla z ošklivých vzpomínek. Zívám jsem, protáhl si tlapky s potěšením, že ve skutečnosti se netřesou, a znovu se ponořil do spánku.

Po chvíli se obraz auta z mé mysli vytratil a nahradila ho další vzpomínka.

Tentokrát byl uvnitř lidského doupěte a mládě s pisklavým hlasem mu strkalo před čumák svou dlouhou srst, lechtalo to. Kýchnul, mládě začalo cenit zuby a vydávat zvláštní zvuky.

Teď už Toník ví, že to byl smích, znamení lidské spokojenosti. Ale tehdy to nevěděl.

Tak vycenil zuby taky.

V tu chvíli ale znovu pocítil pevný stisk Páníčka na kůži na krku. Přikrčil se a v předtuše další bolesti se znovu roztrásl. Když se nic nedělo, opatrně otevřel černé oči a upřel je na Páníčka, kterému ten pohled změnil obličej na nepřátelský.

Proč? Toník zkusil znovu ukázat zuby a pak zavrtět ocasem na důkaz dobrých úmyslů. Jenže Páníček tomu asi nerozuměl. Znovu zvedl silnou holou packu, vlastně ruku, a tloukl ho všude po těle.

Tentokrát nezavrčel, nevydal žádný zvuk. Dokonce se dokázal nepočurat, i když se strachy trásl víc než kdykoliv předtím. Když bití skončilo, nedali ho ven jako předtím, ale zavřeli v místnosti, kde byla úplná tma a zima.

Cítil jsem, že se mi z hrudi dere kňučení a nohy se mi samy pohybovaly, i když nebylo kam jít. Věděl jsem, že spím, že je to vše jen sen – můj čenich mi to napovídal – ale ta hrůza byla tak silná, že mi nedovolila se probudit. Kdyby se něco dělo, probudila by mě panička, tím jsem si jistý.

Sen zase ovládl všechny mé smysly a vrátil mě k dříve prožitému utrpení.

Zkusil se z té černé místnosti dostat ven – hrabal v zemi, ta ale byla moc tvrdá, aby ji jeho drápy poškodily. A tak se rozhodl pro dveře, jenže o ty si jen odíral tlapy do krve. Najednou zpoza dveří něco zaslechl. Zvuk pohybu.

Přestal škrábat, zaštěkal a začal vrtět ocáskem – musí projevít úctu zbytku smečky, ať je za dveřmi kdokoliv z nich. Chtěl je znovu vidět. Chtěl cítit lechtání od mláděcí srsti, jako to bylo předtím. Přál si dostat něco k jídlu.

Zaslechl hluboký hlas a kroky, co mířily k němu. Nadšeně poskakoval, štěkal a snažil se něco cítit přes slabší vrstvu dřeva.

„Co to děláš, parchante?“ zahřměl hluboký hlas slovy, kterým nerozuměl, a dveře, ze kterých na druhou stranu pronikalo jen jeho nepřetržité funění a hrabání, se otevřely. Nevěděl, co se děje. Jediné, co věděl, bylo, že ho Páníček osvobodil z té tmy a samoty, a tak jako poděkování vyskočil a zavrtěl ocasem.

Ránu nečekal. Tentokrát byla tak silná, že chvíli neviděl. A když se probral, kolem byla zase tma a v tlamě cítil chuť krve. Nejdřív jen tak ležel a nabíral síly. Pak znovu potichu prozkoumával celou místnost. Potom už to nemohl vydržet a začal potichu kňučet. Stýskalo se mu po smečce.

Dveře se najednou rozrazily. Páníček ho chytil za kůži na hřbetě a vynesl ven. I přes bolest a horečku, kterou ve svém těle cítil, měl Toník radost, že je znovu venku.

Tady určitě uvidí další členy smečky. Bude hodný a oni si s ním budou hrát, jako si s ním předtím hráli jeho sourozenci. Možná budou společně i usínat...

Teď byl ale den – konečně kolem něj aspoň nebyla tma, i když zima byla čím dál horší. Venku už nebyl ani sníh, který by se pod jeho tělem změnil na hřející podušku. Byl jen suchý mráz, který zalézal do kožichu a štípal na čumáku.

Chtěl se před tím mrazem schovat, někam zalézt, přečkat nejhorší nečas v zákrytu, zjistil ale, že se nemohl hnout moc daleko – bránila mu v tom nejen zranění, která mu Páníček způsobil, ale také provaz, uvázaný kolem krku.

Očichal tu divnou věc, voněla jako uschlá louka. Zkusil ji olíznout a tak zjistil, že je to měkké a poddajné, proto se zakousl se směsí průzkumnické radosti a nekonečného vzteku.

Ta věc neustoupila.

Se vši silou a zápalem štěněte zarýval své zoubky hlouběji a hlouběji; trhal, tahal a páral. Po nějaké

době to dokázal – provaz byl rozdělený na dvě části a on mohl utéct před zimou. Proběhl celé okolí, kde byly cítit stopy jeho nové smečky. Pak zamířil tam, kde byl pach nejsilnější a kde byl zároveň trochu chráněný před ostrým větrem. Stočil se na příjemně měkkou rohožku a usnul s představou, že snad jednou bude součástí téhle smečky.

Cukl jsem sebou, protože auto začalo brzdit. Ospale jsem otevřel oči a zjistil, že jsme s paničkou stále oba bezpečně zavření uvnitř a z vůně kolem jsem nepoznal žádné známky domovské krajiny. Stále hrála hudba a panička si potichu broukala do rytmu. Zkusil jsem si najít jinou polohu a znovu si vybavoval z paměti obrázky dnešního dne. Ty jsem chtěl teď vidět a nic jiného. Tlapky mi začaly těžknout, až jsem je přestal cítit úplně. Propadal jsem se hlouběji do spánku a myslel na fenky, co jsem dnes potkal. Pak se můj spánek ještě prohloubil a paměť mi opět vnutila jiné obrázky.

Byl uvnitř, s lidskou smečkou. Cítil ale, že i když je s nimi, není jejím členem. Nechovali se tak.

Nikdo na něj nemluvil, nikdo k němu dokonce ani nepřišel blíž.

Kolem něj byly tenké dráty, které mu bránily vyjít ven. Klec.

Zakňučel a nesměle zavrtěl ocáskem.

Dvounožec, který jej pozoroval, vycenil zuby a vyrazil divný, hlasitý zvuk.

Přikrčil se, očekával další ránu.

Tentokrát ale nepřišla – místo toho do místnosti vstoupilo lidské mládě a šlo rovnou k němu. Váhavě se v kleci postavil a znovu zavrtěl ocasem, tentokrát silněji. Zdálo se, že to dělat může, tak toho využíval. Tolik jim chtěl udělat radost...

Mládě taky vycenilo zuby, i když ne tolik jako Páníček.

Byl zmatený.

Mládě přišlo ještě blíž a strkalo packy mezi dráty, dotýkalo se jeho srsti. Bylo to příjemné, posunul se k jeho holé pacce, tedy vlastně ruce, blíž.

Pak se mu prstík zaryl do boku s takovou silou, až vyjekl bolesti. Uskočil a instinktivně se ohnal po jejím původci.

Cítil lidskou kůži v tlamě. Cítil, jak je měkká, teplá a slabá. Věděl, že by mohl stisknout a jeho ostré zoubky by kůží projely skoro samy.

Jenže to neudělal.

Lekl se a zarazil se hned, jak zjistil, co že to v tlamě vlastně drží.

I tak ale mládě začalo vydávat vysoký zvuk, na který reagoval nejen Páníček, ale i jeho družka, kterou zatím viděl jen několikrát, když mu dávala vodu a trochu jídla.

Ona rychle zvedla mládě do náruče a vydávala jemné tóny, tak plné citu, jak to Toník ještě nikdy neslyšel. Zadíval se na ně, zavrtěl ocáskem a jemně zakňučel.

Jenže v ten samý okamžik se zvedl strop klece a Páníček ho zase chytil za kůži na krku.

Následovalo bití tak silné, že když skončilo, nemohl se ani hnout.

S cuknutím jsem si uvědomil, že znovu sním, ani to mě ale nedokázalo probudit. Soustředil jsem se na rytmus svého dechu a chvíli to vypadalo, že můj spánek bude pokračovat bez trýznivých vzpomínek na minulost. Srdce se mi uklidnilo, pysky zakryly zuby a srst si postupně lehla, až byla úplně hladká.

Z dále jsem slyšel vrčení motoru a cítil neznatelný pohyb – jsem stále v autě. Šťastně jsem vydechl, když jsem kolem sebe cítil známou vůni paniččina pachu a spal dál.

Má paměť mě ale nepustila tak snadno.

Tentokrát mi nabídla vzpomínku nejhorší.

Ten večer ho lidský Páníček za kůži na zátylku odnesl do stejné kovové věci, ve které v současnosti neklidně spal – do auta. Hrubě jím hodil do prostoru, pokrytého něčím měkkým, a pronesl několik hlasitých slov. Pak mu s obrovskou ránou zakryl pohled na oblohu další kus auta a Toník zůstal zavřený v úplné tmě. Tenkrát byl strašně vyděšený a když se věc dala do pohybu, strachy se v tmavém a stísněném prostoru, do kterého ho páníček zavřel, počůral.

Jeli dlouho. Byla tam tma a zima a on měl strašný hlad. Všude kolem byly neznámé pachy a celý ten prostor byl naplněný štiplavou vůní paliva, ze které ho pálilo v nose.

Stočil se do klubíčka a kňučel.

Když konečně zastavili, opatrně se posadil a poslouchal těžké kroky, jak se k němu blíží. Měl strach. Rychle se vtlačil co nejdál a čumák si schoval pod tlapy. Čekal, že ho Páníček zase udeří, když se nákladový prostor otevřel a dovnitř dopadlo trochu žlutého světla od pouličních luceren.

Byla hluboká noc, všude kolem bylo ticho a prázdno.

Toník opatrně vystrčil čumáček a potichu nasával okolní pachy. Nic nepoznával. Cítil hlínu a blízký les, cítil silnici a kouř z komínů. Také

cítil pachy mnoha lidí, kteří tudy museli nedávno procházet. A samozřejmě hned zachytil i spoustu pachů jiných psů.

Zvedl hlavu a podíval se ven.

Z nebe padaly velké bílé vločky a v dáli svítila řada luceren.

Páníček ho chytil za kůži, vytáhl ven a z výšky nechal dopadnout na tvrdou zem.

Vystrašeně se přihrčil a konec ocásku opět přitáhl až k břichu.

Páníček se k němu sehnul a Toník ucukl. Tentokrát ho ale neuhodil, jen chytil druhý konec vodítka nebo snad provazu a zatáhl.

Další bolestivé kňučení uniklo z psí tlamy, když ho ten pohyb smýkl dobrý metr po zmrzlé zemi.

Pochopil, že po něm Páníček chce, aby se hýbal stejným směrem jako on. Tak to udělal – na roztřesených nohou ho následoval přesně tak daleko, aby vodítko mezi nimi zůstávalo napnuté, ale zároveň dost blízko na to, aby s ním už nemusel Páníček trhat a popohánět ho k chůzi.

Ve vzduchu se šířil pach jídla, Toník zakňučel a natahoval čumák, aby zjistil, odkud ta vůně pochází.

Měl takový hlad!

Páníček se krátce a krutě zasmál, pokýval hlavou a pak zamířil přímo ke zdroji těch lákavých vůní, zavřených za skleněnými dveřmi a železnou roletou.

Pes nemohl odolat všem těm pachům a u rolety se na chvíli zdržel. Kromě jídla tam totiž bylo tolik nových informací – cítil několik psů, jeden dominantnější než druhý. O kus dál vycítil lákavou stopu hárající fenky, bohužel zničenou a překrytou jinými pachy. A ještě o kousek dál ležel hotový poklad – půlka housky! Hladově se na ni vrhnul a na pár skousnutí ji spořádal. Po dlouhém hladovění mu ta stará houska připadala jako nejlahodnější kořist.

Foukal silný vítr, který k němu najednou zanesl pach jeho Páníčka. Zmateně se otočil – byl tak zabraný do prohlídky okolí, že si ani neuvědomil, že se Páníček vzdálil!

Už ho nebylo nikde vidět, zůstal jen ten pach, unášený větrem. A o něco později se ulicí rozlehlo burácení motoru, které se po chvíli ztratilo v dáli.

Zakňučel a chtěl se tím směrem rozeběhnout – sice zatím moc dobrého nepoznal, ale stále to byl jeho domov. Jediný, který znal.

Ale něco ho strhlo zpět.

Toník sebou trhnul a bolestivě vykvikl.

Zjistil, že zatímco prozkoumával pachy, Páníček ho uvázal. Očichal tu věc, která mu bránila v pohybu – byla sice měkká, ale před jeho zuby neustoupila.

Lehl si a snažil se usnout, i když se celé jeho tělo bolestivě třásl.

Páníček se přeci vrátí! Určitě je to jen další trest, jako když ho zavřeli do temné místnosti nebo klece. Vráti se a vezme ho zpět, určitě. Stačí jen, aby se trochu prospal.

Spánek k němu ale tenkrát nepřišel.

Byla taková zima, že stěží cítil vlastní packy, téměř zmrzlé na ledovém chodníku.

Třásl se a kňučel.

A čekal.

Po chvíli se obloha projasnila a za mraky vysvitl měsíc.

A jemu to konečně došlo – Páníček už se nevrátí. Nechal ho tu umrznout.

Sedl si na zadek a bolestivě zavyl.

A pak se z posledních sil stočil do klubíčka, očekáváje vlastní smrt.

Šokem jsem se probudil a chvíli zmateně koukal, než jsem si uvědomil, že to stále byl jen sen, vzpomínka na dávnou minulost. Kolem sebe

jsem opět viděl důvěrně známý interiér auta, pod sebou cítil svou měkkou deku a okolí bylo naplněné pachem milované paničky. Ve vzduchu jsem navíc poznával i slabou vůni známých stromů a náznak krajiny, která je mi v poslední době tak blízká.

Pysky se mi stále neklidně škubaly a odhalovaly řadu bílých zubů, trošku křivých, jak mi překotně narostly na místě vyražených mléčňáků.

Moje zahnuté přední tlapy se narovnaly a já se posadil, s vytrvalým kňučením jsem natáhl čumáček hodné paničce, která mě konejšila a natáhla ruku, aby mě pohlazením uklidnila z děsivého snu. Pak se v jemné paniččině dlani objevila dobrůtka.

Opatrně, plný bolestných pocitů z minulosti, jsem si ji od paničky vzal a labužnicky rozžvýkal.

A ta chuť mi opět vyvolala vzpomínky. Silnější, než byly předchozí sny.

Tenkrát strávil na zmrzlé zemi celou noc. Když se začali na ulici objevovat lidé, už necítil tlapy, byl ospalý a mělce dýchal. Už ani tu zimu nevnímal, věděl, že brzy přijde konec. Už nebojoval, nesnažil se překousat vodítko, bylo mu všechno jedno.

Když ho ta paní pohladila, neměl ani sílu se jí odvděčit zavrtěním ocásku.

Odvázala ho a vzala dovnitř, kde to tak úžasně vonělo jídlem. Musela ho tam odnést, tak zesláblý byl.

Pamatoval si, že ho zabalila do teplé deky a mluvila na něj tónem, jakým na něj ještě nikdo nemluvil. Dotýkala se ho, jemně a láskyplně. Dala mu napít něčeho teplého. A poprvé v životě mu nabídla DOBRŮTKU.

Pak přijeli další dvounožci, samec a samice.

Bál se. Tak moc, až se počůral. Samec k němu natáhl ruku.

„Bude mě bít?“ napadlo ho a bezděčně zavrčel, jak se v něm znovu probudilo odhodlání žít. Poprvé v životě si nechtěl nechat ubližovat.

„Chudáček – kdo ví, co má za sebou,“ slyšel mluvit tu ženu, která ho odnesla dovnitř. Jeho hlavy se dotkla její jemná ruka a on rozkoší přivřel oči, i když pořád obezřetně pozoroval samce. Ten jen pokýval hlavou, ruku stáhl a odešel. Od té chvíle k němu přistupovaly jen samice, tedy ženy.

Jedna ho odnesla do auta a zabalila do další přikrývky.

Druhá ho na studeném nerezovém stole vyšetřila a trošku mu ubližovala pícháním, které ale brzy přešlo a po kterém se cítil lépe. I ona mu dávala dobrůtku a mluvila na něj jemným hlasem.

Třetí ho brávala na procházky, když se mu packy uzdravily natolik, aby mohl chodit ven.

A čtvrtá? Ta přišla až po nekonečných týdnech, strávených v malé kóji v místnosti, kde byla spousta dalších psů.

Škubl jsem sebou a uvědomil si, že mě vzpomínka zase pohltila natolik, že znovu upadám do spánku.

Zamlaskal jsem a poddal se tomu.

Tohle už nebolí.

Pamatoval si ten den, jako by to bylo včera. Byl stejně teplý, voňavý a slunečný, jako ten dnešní. V útulku právě dojedl snídani a čekal, až půjde jako obvykle na procházku.

Najednou se otevřely dveře a všichni psi se rozštěkali, včetně něho.

Vešla lidská samice a její pach zaplnil celou místnost. Voněla sladce a kořeněně zároveň. Procházela místností a koukala se z kotce do kotce.

K některým psům promluvila. O jiných se bavila s ženou, která útulek vedla.

A pak přišla k němu.

„Panečku, to je krasavec,“ slyšel ji říkat, i když slovům nerozuměl.

Chvilku se u něj zdržela a vyptávala se na něj.

Pak odešla.

Zakňučel a schoulil se do kouta, najednou smutný.

Zase byl sám.

Dveře se otevřely podruhé.

Rychle se spolu s ostatními postavil, štěkal a vrtěl ocáskem.

Ta paní se vrátila! A tentokrát nekoukala na nikoho jiného než na něj!

Zamířila k jeho kotci, počkala, až ho majitelka útulku chytí na vodítko, a pak si klekla.

Nebyl si jistý, co má dělat. Opatrně vyšel z kotce ven a koukal se na ni, ocasem prozrazoval mírný zájem.

Natáhla k němu ruku a dala mu dobrůtku.

Mluvila k němu mírným hlasem a pohladila ho po hlavě, pak ho podrbala za uchem a zasmála se, když mu slastí zacukala zadní noha.

Pak chytla druhý konec vodítka a od té doby jsou spolu.

Napořád.

Zakňučení mě znovu probudilo. Očima jsem překontroloval, že jsem stále v autě se svou

paničkou a čich mi prozradil, že jsme blízko domovu. Koukal jsem z okýnka, jak panička parkuje před známým domem, a když řev motoru utichl, uvědomil jsem si, že jsem dnes vyhrál mnohem víc než blýskavý pohár.

Konečně jsem začal věřit lidem.

TEMNOU MINULOSTÍ MAJITELKY OVLIVNĚNÝ ŽIVOT VĚRNÉHO ASISTENČNÍHO PSA

M. Hobrland

Asistenční psi dokážou podpořit svého majitele fyzicky i psychicky, dokážou reagovat na jemné změny jeho psychického a zdravotního stavu. Co ale nedokážou, je bojovat proti nedostatku vůle a neochotě bojovat u svého pána. Tento příběh byl inspirován skutečnou příhodou, kterou naleznete někde uprostřed povídky, a ne na jejím konci.

Nepříliš udržovaný domek byl odjakživa od zbytku městečka oddělen železniční tratí. A domek sám byl původně vechtrovnou, ve které bydlel vechtr s rodinou. Ale tyhle časy už byly dávno ty tam. Vlaky tudy sice stále jezdily, ale jen se obtěžovaly mocně zahoukat, aby vyhověly předpisu a taky tak trochu ze zlomyslnosti. To zejména ty noční. To, že domek kdysi patřil k železnici, se dalo poznat snad jen podle několika orezlých cedulí a zdemolované drezíny, která se ocitnula

na nesprávné koleji v nesprávný čas. Což nebyl u státních drah zas tak velký problém. Zapomenut dráhami a snad i bohem ten domek tu stál a každou noc slabým světlem v jediném okně všem těm, kdo by ho náhodou zahlédli, dával na srozuměnou, že v něm někdo žije. A taky žil. A v noci svítil, protože nespal.

A nespal ne proto, že by snad nechtěl, ale prostě nemohl. Protože nespavost je prokletí. Prokletí, které ovládalo bývalou vechtrovnu i všechno, co s ní bylo jakkoli spojené. Každá cihla, trám nebo i plevelem zarostlé záhony jako by náhodného kolemjdoucího varovaly: Sem ne. Vezmi to oklikou.

Kolem domku prosvištěl večerní rychlík 18:05. Ani nezahoukal. Vše, co v domku nebylo pevně přitlučeno nebo jinak zabezpečeno, se rozdrncelo a jakoby radostí roztancovalo, že se zase něco děje. Urostlý labrador pod stolem jen znuděně zívá. Ani on nespal. Tenhle pes nespal ne snad proto, že by ho trápila nespavost. Byl tak vycvičen. Hluboký spánek si nemohl dovolit. Každé zašustění, vzdech, zakašlání nebo i šustnutí listí za dveřmi musel pečlivě analyzovat a vyvodit z něj patřičné závěry. Jakýkoli zvuk mohl znamenat signál, že je třeba, aby udělal to, k čemu ho vycvičili. Lomoz projíždějícího

vlaklu a následný divoký tanec skleniček, hrníčků a všerůzné veteše všude na policičkách pes vyhodnotil jako neškodné. Po očku se podíval na stařenu, která u stolu s kamennou tváří zírala na několik zažloutlých fotografií. I to bylo v pořádku. Tohle dělala každou noc. A vlastně i každý den. Dělala to pořád dokola, pokud ji náhodou nezmohla únava a ona na několik minut neupadla do dřímoty, která se však v posledních několika letech nikdy nezměnila v hluboký posilující spánek. Pes jen krátce mňoukl. Stařena u stolu se po něm ohlédla. Pokývala hlavou a pak se zase otočila k fotografiím na stole. Mohla ty fotografie spálit. Už dávno je mohla spálit. Měla je spálit. Jenomže spálením fotografií shoří jen obraz na papíře. Vzpomínky zůstanou. I když se fotografie změní v popel a dým, který vystoupá komínem, obličeje na těch fotografiích zůstanou v hlavě. V té hlavě, která už na nic jiného nemyslela. Spolu s doznívajícím rachotem rychlíku v dáli se nejhluchnější v místnosti staly tikající hodiny a oddechování psa. Samota. Výčitky.

Stařena se pohnula. Ve stejném okamžiku pes vyskočil na všechny čtyři a pozorně sledoval, jak se stařena pomalu, opírajíc se o umatlaný nábytek, sune do kuchyně. Pes pozorně sledoval každý její pohyb. Cesta od stolu ke kuchyňskému dřezu

byla nekonečná. Pes ale ani na okamžik neztrácel pozornost. Nevyrušil ho ani osobák, který si to prodrnčel s vydatným zahoukáním za okny a na vteřinu obdařil interiér domu ostrým světlem reflektorů. V místnosti se opět vše roztančilo. Možná to bylo uvolňující se podloží, možná jen náhoda. Z jedné z polic spadla na zem zarámovaná upatlaná fotografie v rámečku. Tenký rámeček se s decentním žuchnutím rozbil na několik kousků. Stařena se tím směrem prudce otočila a ztratila rovnováhu. Ruka jí sklouzla po hraně futra dveří a ona se pomalu sunula k zemi. Pes byl v mžiku vedle ní a nechal její bezvládné tělo, aby se po tom jeho svezlo a sesunulo se měkce na podlahu.

„Berli, přines berli,“ hekala stařena bolestí. Pes se otočil a naučeným pohybem přinášel francouzskou berli, kterou stařena nechala opřenou o židli u stolu. Stařena popadla berli a použila hřbet psa jako oporu, díky které se zvedla na nohy a opřená o berli se pak namísto do kuchyně ploužila k rozbitému obrázku na zemi. Stála nad ním. Sebrat ze země ho nedokázala. Ale stačil jen nepatrný posuněk a pes fotografii opatrně zvedl a podal ji. Stařena na fotografii dlouze hleděla a v očích se jí zaleskly slzy. Pes si toho všiml, ale nijak si to nedokázal vysvětlit. Něco podobného u ní nikdy neviděl. Je

to nebezpečné? Pes nevěděl a tak byl neustále ve střehu. Stařeně na fotografii ukápla slza. Pak druhá. Jak slzy po fotografii stékaly, dopadly před psa. Pes si k slzám čuchnul. Necítil nic, co by věstilo nebezpečí, ale chování jeho paní bylo divné.

Stařena postřehla tázavý pohled psa. Rychle schovala fotografii do veliké kapsy v zástěře.

„Co koukáš?“ Pes dotaz ignoroval protože v něm nerozpoznal nic, na co by měl reagovat. Aniž by si to dokázal uvědomit, zdravotní stav jeho paní byl den ode dne horší. Jenomže pes si nevedl o jejích pádech žádnou evidenci. A samozřejmě si je ani přesně nepamatoval. A proč taky. On tady byl od toho, aby pomáhal. Ne aby vedl evidenci.

Stařena se zadívala přes místnost ven do tmy. Pes zaregistroval, že se její dech zrychluje. Cítil z ní napětí. Cítil, že se něco stane. Znervózněl a vybičoval svoje smysly na maximum.

Po chvíli zírání ven do tmy jakoby ve stařeně uzrála myšlenka. Po dlouhé době apatie zapříčiněné bolestmi, nemohoucností a nespavostí se opět chystala něco udělat. Musela. Musela, protože kdyby to neudělala, nedal by jí pánbůh klidu ani v hrobě. Nezáleží na tom, jestli stařena v pánaboha věřila nebo nevěřila. Bolest a samota dokáží přesvědčit

člověka, aby věřil v ledacos. A strach z věčnosti nemusí být nezbytně otázkou víry.

Stařena se otočila a pomalu se belhala ke skříni. Pes pochopil. Naučeným pohybem skříň otevřel a nespouštěl oči ze stařeny, která ze skříně vytáhla proděravělý přehoz. Z toho přehozu byla cítil minulost. Dávno vyčpělé pachy, které se nedaly přesně definovat, ale byly to pachy, které nebyly dobré. To pes věděl. Věděl i to, že se půjde ven. Proč se půjde ven, když se venku již setmělo, pes neřešil. Jde se ven. Poodběhl pro vodítko a kabelku, kterou s sebou stařena vždy brávala. Ale paní mu vodítko nenasadila.

Kolem prosvištěl nákladní vlak a nekonečný řetěz jeho vagónů přiváděl všechny nepřipevněné věci v místnosti přímo k extázi.

Stařena rozechvělou rukou sebrala se stolu fotografie a bez ladu a skladu si je nacpala do kabelky.

Spolu s labradorem vyšli ven do chladného letního podvečera. Co krok, to bolest. Co metr, to utrpení. „Jestli bůh existuje, znamená to, že mě trestá?“ pomyslela si stařena. Bůh není. Bůh je buržoazní nesmysl. Tak to je. Odpověděla si. A ne jinak. Ačkoli bolest byla nesnesitelná, někde uvnitř se něco uvolnilo. Cítila, že pokud dokáže to, co

nedokázala posledních 40 let, bude moct umřít. Ne, ještě jinak. Bude se jí chtít s úlevou umřít. Smrt pak nebude trestem, ale vysvobozením. K čertu s tím. Stařena se opřela o strom u cesty a skrze šero se zadívala na proti měsíci vystupující vysoký plot s ostnatými dráty. Silná halogenová světla osvětlovala prostor uvnitř. Prostor, který tak dobře znala. Jedna velká vybetonovaná plocha. Stále jí v uších zněl ten zvláštní nezvuk, když ta plocha byla plná lidí. Bylo to zvláštní ticho plné napětí. Báli se. Všichni do jednoho, co tam stáli vyrovnaní jak figurky na šachovnici. Zrádci, kolaboranti a špióni. Oh, bože, ty, co neexistuješ, jak je jen nenáviděla. A co bylo horší, musela nenávidět i vlastní krev, která zradila. Ale dost vzpomínek. Minulost se nedá vrátit. Ale dá se odpustit. Určitě se dá odpustit. Musí.

Pes poslušně seděl a sledoval okolí. Moc dobře věděl o králíkově v nedaleké houštině. I o zaběhlé feně, která se tady už několik měsíců potloukala. Věděl i o zdechlé kočce jen kousek od něj. Všechno to věděl. Ale byl vycvičený, aby u toho vědění taky zůstal. Pes lehce zavadil tělem o její nohy. Zareagovala. Bylo to dobré.

Když pes stařeně zavadil letmo o nohu, vrátila se ze vzpomínek nadobro zpět. Podívala se na psa.

„Jdeme si pro odpuštění. Pak už se mě zbavíš, věř mi.“

Pes nerozuměl. Možná cítil ve stařenině hlasu nějaký apel, ale nerozuměl mu.

„Víte, vy psi, co je to prokletí?“ mluvila stařena dál na psa, který ji pozorně sledoval.

„Určitě víte. Copak jste vy psi nikdy nikoho nezakousli? Neroztrhali na kusy?“ Stařena mávla rukou a dala se opět do kroku podél vysoké zdi věznice. Snažila se zrychlit, aby už byla od vysoké zdi věznice co nejdále. I pes zrychlil. Pozorně sledoval každý její pohyb. Bolest, kterou s každým krokem stařena cítila, jí teď dávala novou sílu. Byla přesvědčena, že na konci téhle cesty bude vysvobození. Ne od bolesti, ale od toho, co jí bolest v jednom kuse připomínala. Stařena už šla mechanicky. Už se ani nepamatovala, kdy naposled ušla takový kus cesty. Krok, posun berle, krok. Krok, posun berle, krok. Stařeně se začalo zdát, že je to ta zpropadená berle, co ji brzdí. Zastavila se a vší silou hodila berli kamsi do výšky. Berle se pevně zaklesla ve větvích stromu. Pes zamyšleně sledoval berli uvázlou mezi větvemi. Instinktivně se chtěl pokusit berli nějakým způsobem získat, ale jeho paní se vydala dál. Pes byl zmaten. Věděl, že musí přinést berli. A věděl, že musí vždy následovat

svou paní. Nervózně se zavrtěl. Dokáže získat berli a dohonit paní? Dokáže. Ale nedokáže získat berli a být u paní. Otočil se a několika skoky doběhl belhající se stařenu. Slyšel, jak s každým krokem chroptí víc a víc a že se jí podlamují nohy. A přitom viděl, že něco neznámého žene stařenu vpřed tak rychle, jak jen to dokáže. Srovnal s ní krok. Pak s uspokojením pocítil, že se o jeho hřbet stařena opírá.

Nechali vysoké zdi daleko za sebou. Stařena se už neohlédla. Nechtěla už ty známé tvary úchyťů ostnatých drátů vidět. Z téhle ani z druhé strany. Protože z obou stran pro ni ten ostnatý drát představoval utrpení.

Stařena se až příliš oddávala myšlenkám a téměř buldočí síle být u cíle co nejdřív. Ale přecenila své síly. Stačilo jen, aby na okamžik změnila tempo chůze. Pes vypadl z rytmu a stařenina ruka sklouzla z jeho hřbetu. Jak se pes snažil vybalancovat její pád, docílil alespoň toho, že žena nepadla na kamenitou cestu, ale do vzrostlého houští. Stařena se zalykala bezmocí. „Co čumíš, dělej něco!“ zařvala na psa. To ve skutečnosti nemusela, protože pes dobře věděl, že musí něco udělat. „Dělej, čokle pitomej!“ sténala stařena napůl bolestí a napůl vztekem. „Mě tady necháš chcípnout?!“

Berli. Musí najít berli. To pes věděl. Kde je berle? Rozběhl se po cestě zpět ke stromu, v jehož větvích vězela berle. Kmen stromu byl příliš hladký, aby po něm labrador dokázal vyšplhat. A berle samotná byla až příliš vysoko, aby tam mohl pes vyskočit. Labrador se rozhlédl kolem. Najde tady nějakou jinou berli? Začal pobíhat kolem stromu ve stále větších kruzích. Berle nikde. Pak to našel.

„A s tímhle si mám co? Vyčistit špínu za nehtama?“ vyčinila stařena psovi, když v jeho tlamě uviděla ani ne půlmetrovou větvíčku. Vytrhla ji psovi z tlamy a zahodila. „Seš přeci sakra vycvičeněj, běž a přines tu berli. B-e-r-l-i, chápeš, psisko pitomý?“ Ano, něco tady bylo špatně. Uvědomil si pes. Něco tady bylo špatně. Musí se víc snažit.

Odběhl a hledal dál. Pak ji uviděl. Silná větev sice nepáchla jako berle s propocenou opěrkou, ale vypadala hodně jako berle. Pes popadl větev do tlamy. Cítil, že je to na skus i podobně silná berle. Donesl berli ke stařeně, která se mezi tím uklidnila.

„Chytřej,“ pochválila ho a opravdu to tak myslela, „spolu to dokážeme, psisko jedno.“ Zarazila klacek pod sebe a vší silou se snažila zvednout. Psovi ihned došlo, co má udělat. Zespodu

ji čumákem tlačil proti tlaku klacku. Bolelo to. Stařenu i psa.

„Hodnej pes,“ pochválila stařena labradora, když stála vrávoravě na nohách. „Ty seš jedinej, komu na mě ještě záleží, hodnej pes,“ lehce pohladila psa na hlavě. „Spolu to zvládnem, uvidíš.“ Pes zavrtěl ocasem.

Stařena raději zvolnila tempo chůze. Klacek, který ji přinesl pes, sice nebyl tak pohodlný jako její francouzská berle, ale svůj účel splnil. Nakonec se jí to přeci jenom povede. Nebýt toho psa, zdechla by tady. Stařena pocítila k labradorovi vděk. Ještě pár set metrů. Pár set metrů. Dokáže to. Dokázala přeci v životě mnohem víc než ujít nějakých těch pár stovek metrů od staré vechtrovny na kraj vesnice. Dokázala vzdorovat osudu, když to bylo zapotřebí. Ano, ale před nějakými třiceti lety. Když ještě byla na vrcholu sil. Těch sil, kterých se jí teď tolik nedostávalo. Ale věděla, že už brzy si uleví. Nevěděla ještě, jak a co vlastně řekne té, za kterou se odhodlala po tolika letech ticha a odloučení jít a prosit o odpuštění. Ale to bylo jedno. Stařena potřebovala dojít a ulevit si. Dojít vysvobození své duše z marastu výčitek. Odpuštění bylo to, co mohlo ulevit její ztýrané duši. Všem se nám uleví. Všem se nám uleví. Bude to dobré. Brblala si

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti
eReading.